

Kapitola **Proč lidé mlčí, když řadí aktivní blbec.**

úsek

text

Za socialismu kolovalo úsloví "Aktivní blbec je horší, než třídní nepřítel." A protože TRÍDNÍ nepřítel byl horší než normální nepřítel, tranzitivitou vyšlo, že je to největší představitelné zlo.

Pohledem do dějin zjišťujeme, že scénáře s aktivním blbcem se do omrzení opakují. To znamená, že lidé se aktivním blbcům nedovedou bránit. Proč? Co vlastně dělají, když se blbec objeví? Proč lidé mlčí? Proč se jej snaží nedráždit, ale usmířovat? Jak reaguje AA osob, které se s blbcem střetnou?

Hypotéz At' si politik dělá, co chce

a

Odůvodnění Veřejně aktivních lidí je málo. Svou činností konsternují většinu, která zápasí s tím, aby zvládla svůj seznam projektů (Viz díl 2 část PP) Proto zasahovat do činnosti veřejně aktivního člověka lze předpřít jako vázání vlastních zdrojů na něco, co mne odvrátí od mých projektů. Proto je reakce "At' si dělá, co chce", nejpohodlnější.

Pokud není do problému zatažen strach o vlastní projekty, málo co s mlčící většinou pohne.

Pokud se aktivní člověk ujímá úkolů, které jsou potřebné, nakonec mlčící většina ještě pocítí úlevu, že se o to nemusejí starat sami.

Ve chvíli příchodu aktivního blbce si většina uchovává konzervativní očekávání. A tak má blbec volné pole.

Připusťme, že hypotéza je v zásadě správná. Jak by pak bylo možné kolektiv před aktivním blbcem chránit? Jaká pravidla či zákony by mohly usnadnit kolektivu reakci?

Odfiltrování blbce by mělo být postaveno na vyřazení ze soutěže pro blbost.

Ovšem není možné to paušálně vztáhnout na chyby, protože i moudří chyby dělají. Kdo nic nezkaží, nic nedělá.

Problém je v jádru způsoben mlčící většinou, která mezi sebou má schopnější jednotlivce, ale ti vědí, že mají sami dost práce se svými projekty, aby se chtěli nabídnout do veřejné funkce. Snad by je dokázala pohnout hrozba poškození vlastních zájmů. Navíc aktivní blbec obvykle má méně co ztratit, zatímco on sám bez skrupulí očerní ty, kdo mu odporují. Ti hloupější z kolektivu si nedovedou domyslet důsledky, a ve chvíli, kdy se aktivní blbec dostane do vedení, s neomylnou důsledností likviduje pověst těch, kteří se nechtějí podřizovat jeho blbým rozhodnutím.

Musím přiznat, že mne žádné spolehlivé řešení nenapadá. V historii nejspíš kolektivy, kde se do vedení dostal aktivní blbec, prohrály nějakou válku a ztratily svobodu.

Zdá se tedy, že obrana proti aktivním blbcům souvisí s láskou ke svobodě. Kdokoli se nechce stát otrokem, musí překonat touhu mlčet, když řadí aktivní blbec.

Je to tedy výchova ke svobodě. A svobodný člověk nemůže mlčet, když je mu svoboda odebírána. Svoboda je odvaha.

úsek

text

Oč tedy jde, když vládne aktivní blbec? Je třeba získat co největší počet inteligentních členů kolektivu pro svobodu. Např. otázkou: "Byl byste ochoten vzdát se své svobody kvůli pocitu, že tím získáte klid pro uskutečňování vytoužených cílů? - Říkáte, že ne. Máte odvahu se své svobody nahlas zastat, nebo dáte přednost nečinnosti pro nejistý klid?"
Děti je třeba od malička takové odvaze pro svobodu učit.